

[Jørgen Jensen.]

slaget har givet os ret i vor betænkkeligheder ved en rammelov, uanset hvor velformuleret og hensynet formålsparagraffen måtte være.

Arbejdsmiljø kan ikke adskilles fra den almindelige fordelingskamp eller frigøres fra kravet om den maksimale profit eller konkurrence mellem arbejdsgiverne. Enhver miljøforbedring, uanset hvor rimelig og nødvendig den er, betragtes af arbejdsgiverne som et indgreb i deres økonomiske rettigheder. Det synes jeg også højre side i salen har givet et klart udtryk for i de bemærkninger, der er kommet indtil nu.

Debatten om de økonomiske følger af loven har også afsløret, at man først og fremmest ser på de direkte udgifter for arbejdsgiverne og samfundet og ikke på de menneskelige lidelser og økonomiske byrder, der bliver pålagt den enkelte, men også samfundet, ved at vi ikke gør noget radikalt.

Hele debatten om bedriftssundhedstjenesten, der nu er henvist til udvalgsarbejde, viser, at man tillader sig på dette område at kræve absolutte garantier for, at vi får det helt rigtige med det samme. Det kan være et rigtigt princip at stille sådanne krav, men det kan også bruges til at forhindre, at der overhovedet sker noget. Vi ved alle, at der er behov for udbygning af bedriftslægeordningen. Vi ved, at der ikke er forsket tilstrækkeligt i arbejdsmedicin, derfor er det nødvendigt at gå i gang nu. Det er nødvendigt, at der oprettes arbejdsmedicinske klinikker for at få den nødvendige erfaring på dette område, således at vi hen ad vejen får mulighed for at rette og gennemføre det, som vi får erfaring for er rigtigt og nødvendigt. Jeg vil sige, at hvis det ikke var sådan, at nogle af de beslutninger, vi traf på dette område, skulle ændres i løbet af 5-6 år, så ville der være noget galt. Det er klart, at en rigtig indsats på dette område må give os erfaringer og mulighed for en indsats af en helt anden størrelsesorden i løbet af nogle få år.

Vi er derfor meget betænkelige ved at vedtage det foreliggende lovforslag. Det kan skabe illusioner om, at man har fået en lov, der griber ind på de mange områder, der drejer sig om sikkerhed, sundhed og miljø på arbejdspladsen, og vi må sige, at det er

langt fra tilfældet med det lovforslag, der ligger her.

Efter den lange udvalgsbehandling nærer vi imidlertid ingen illusion om, at man på nuværende tidspunkt i dette folketing kan gennemføre en lov, som vil opfylde de krav. Vi har derfor ønsket gennem vore ændringsforslag at præcisere, i hvilken retning vi mener man må gå for at få en lov, som har mulighed for at leve op til de krav, der rejses i dag.

Først og fremmest er det et spørgsmål om, at arbejdere og fagbevægelse får en større indflydelse end den, der er sikret i det foreliggende lovforslag.

Det er også betænkeligt, at man på en række områder, hvor ministeren kan gribe ind, er afhængig af ministerens politiske muligheder. Vi må desværre sige med den hensigtserklæring, vi fik i september, at de snævre økonomiske rammer, den stiller op, kan forhindre nødvendige indgreb, og så kunne man stille spørgsmålet: hvem har så ansvaret? Hvis der ikke, når ministeren har en sådan beføjelse, bliver grebet ind og vi f. eks., som det skete omkring cementarbejderne, må konstatere, at der er mennesker, der dør, fordi der ikke er grebet ind, hvem har så ansvaret? Det er alene et politisk spørgsmål om, at ministeren kunne have grebet ind og stillet retningslinjer op.

Dernæst nogle bemærkninger om de ændringsforslag, vi har stillet.

I § 1 foreslår vi indføjtet „sikkerhedsrepræsentanter og branchesikkerhedsråd“. Hvis man skal gennemføre et sikkert og sundt arbejdsmiljø under vejledning og kontrol, som der står i lovforslaget, fra organisationer og arbejdstilsyn, så er det også nødvendigt, at sikkerhedsrepræsentanter og branchesikkerhedsråd får et ansvar og dermed også muligheder på dette område.

Med hensyn til § 2 mener vi — i modsætning til ændringsforslaget fra de konservative — at man ikke skal udvide de områder, der er undtaget fra loven, men tværtimod præcisere, at lov om sikkerhed og miljø må omfatte alle arbejdende, også de i § 2, stk. 2, punkt 2, nævnte, altså medlemmer af arbejdsgiverens familie eller husstand.

I ændringsforslag nr. 3 til § 7 har vi foreslået, at tekniske og medicinske erfaringer skal forelægges for sikkerhedsudvalgene, når